

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

P. K.
bytem X

proti
žalovanému

ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy,
IČ 75151472, sídlem Kongresová 1666/2, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2024, č. j. KRPA-63758-86/ČJ-2017-0000OP,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků na právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro ekonomiku ze dne 4. 12. 2019, č. j. KRPA-63758-38/ČJ-20170000VO, ve věci náhrady škody za propuštění ze služebního poměru, bylo rozhodnuto, že žalobci se *neposkytuje zadostiučinění v penězích za tvrzenou majetkovou a nemajetkovou újmu v celkové výši 11 682 418,- Kč*. Žalovaný takto rozhodl o žádostech žalobce ze dne 13. 1. 2017 a ze dne 10. 3. 2013, ve kterých žalobce žádal o náhradu škody a zadostiučinění v penězích za vznik nemajetkové újmy podle § 31a zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.
2. Žalobce následně podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání, o kterém bylo rozhodnuto dne 2. 5. 2022, č. j. 665/2022, tak, že věc byla odložena. Následně bylo odvolací rozhodnutí zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 7. 2023, č. j. 11 Ad 7/2022-54, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Ve věci byla následně rozhodnuto dne 30. 10. 2023, č. j. KRPA-63758-75/ČJ-20230000OP, tak, že prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. Toto rozhodnutí bylo poté rozhodnutím ministra vnitra ze dne 7. 4. 2024, č. j. MV-200083-6/SO-2023, zrušeno a věc byla vrácena prvostupňovému orgánu k novému projednání. Výsledkem bylo vydání rozhodnutí ze dne 19. 7. 2024, č. j. KRPA-63758-86/ČJ-20170000OP, kdy žalovaný rozhodl opětovně o obou žádostech žalobce tak, že ve věci žádosti první (ze dne 13. 1. 2017) se věc ruší a řízení zastavuje a ve věci žádosti druhé se požadovaná částka neposkytuje (ze dne 10. 3. 2013).
3. Žalobce podal dne 26. 9. 2024 proti rozhodnutí ze dne 19. 7. 2024, č. j. KRPA-63758-86/ČJ-20170000OP (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobu v celém rozsahu, domáhá se jeho zrušení a z důvodu systémové podjatosti Policie České republiky navrhuje věc přikázat k dalšímu řízení Generálnímu ředitelství cel.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žaloba obsahuje šest žalobních bodů.
5. **V prvním žalobním bodě** žalobce namítal, že napadené rozhodnutí vydal P. M., který je podřízeným Martina Vondráška. Martin Vondrášek vydal dne 31. 7. 2012 nezákonné rozhodnutí, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka bezpečnostního sboru Policie ČR. Pan Vondrášek je tak osobou dotčenou v regresním řízení a na výsledku tohoto řízení má zájem, proto žalobce navrhl určit příslušnost k dalšímu řízení Generálního ředitelství cel. Současně navrhl posouzení dodržení ustanovení z. č. 159/2006 Sb. o střetu zájmů.
6. **V druhém žalobním bodě** žalobce poukazoval na uplatnění námítky podjatosti dne 26. 6. 2024, která však nebyla vyřízena a místo toto bylo vydáno napadené rozhodnutí. Dle žalobce je ve věci zřejmá systémová podjatost.
7. **Ve třetím žalobním bodě** žalobce namítal nemožnost uplatnit návrhy na doplnění řízení vzhledem k předchozí podané námítce podjatosti. Dle jeho názoru měla být nejdříve

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vyřízena námitka podjatosti a poté mělo být vydáno rozhodnutí. Ministr vnitra si toho dle žalobce byl vědom, ale pouze konstatoval, že už se tím nic nedá dělat a dále to nechal být. Žalovaný měl správně řízení přerušit do vydání rozhodnutí o předběžné otázce Ministerstvem vnitra ČR.

8. **Ve čtvrté žalobní námitce** žalobce tvrdil, že napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněné. Dle žalobce správní orgán neprovedl žádné úkony směřující ke zjištění stavu věci, zejména posouzení psychologické dokumentace nezávislou osobou. Žalovaný se vůbec nezabýval tím, jaký dopad bude mít jeho protiprávní jednání na žalobce. Jakmile je příslušník jednou označen jako osobně nezpůsobilý, nemá se jak proti posudku bránit, i když je závěr v rozporu s realitou. Je známo, že policejní psychologové posuzují způsobilost účelově. Žalobce tak usiluje v rámci řízení o náhradě škody o nastavení zrcadla policejním psychologům.
9. **Pátou žalobní námitkou** žalobce namítal, že žalovaný byl při rozhodování vázán rozhodnutím Nejvyššího správního soudu Konf 47/2018, věcně ani nerozhodl o nároku z r. 2013, který je tímto rozhodnutím bezprostředně dotčen. Žalobce inicioval ustanovení opatrovníka, nebylo mu však vyhověno. Žalovaný ani nijak nezpochybnil uvedené rozhodnutí, dle něho je tak tvrzení, že podle něj nelze postupovat, ryze účelové. Bude tedy nutné vyplnit mezeru v zákoně a rozhodnout dle předpisů dopadajících na náhradu škody podle občanského zákoníku.
10. **V poslední šesté námitce** žalobce poukazoval na to, že se řídil rozhodnutím Konf 47/2018, proto v r. 2017 doplnil svou žádost z r. 2013 způsobem odpovídajícím tehdejšímu právnímu mantinelům vymezeným zvláštním senátem NSS a podal žádost ke správnímu orgánu. Vzhledem k tomu, že jeho žádost z r. 2017 je pouze doplněním předchozí žádosti, dopadá na ni rozhodnutí Konf 47/2018. Žalobce je přesvědčen, že obě žádosti tvoří společně jeden celek. Jeho újma spočívá v psychickém zdraví, kdy při druhém propuštění došlo k porušení § 77 odst. 10 zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále je „služební zákon“). Dle jeho názoru ani judikatura soudů nevyklučuje prolínání náhrady škody podle zákona o služebním poměru s úpravou v občanském zákoníku. K tomu odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 4. 5. 2005, sp. zn. Pl. ÚS16/04.
11. Jako důkazy navrhl provést spisy KRPA-63758-86/ČJ-20170000OP, PPR-29631/ČJ-2024-990564, MV 200083-19/SO-2023.
12. Vzhledem k žalobním bodům navrhl celé napadené rozhodnutí zrušit a z důvodu systémové podjatosti Policie České republiky věc přikázat k dalšímu řízení Generálnímu ředitelství cel.
13. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a služebním funkcionářem s personální pravomocí. Žalovaný vypořádal veškeré návrhy i námitky podané žalobcem. Při projednání odvolání vycházel ze spisového materiálu. Žalobce byl během řízení řádně poučen o svých právech a povinnostech. Dle něho napadené rozhodnutí obsahuje všechno zákonem požadované náležitosti.
14. K námitce první a druhé uvedl, že se v řízení nejednalo o podjatost. Žalobce se obrátil na ministra vnitra s námitkou podjatosti vůči policejnímu prezidentovi ve věci posouzení návrhu ze dne 5. 5. 2024 k postupu podle § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu. Následně policejní prezident rozhodl, že nevyhovuje návrhu žalobce na převzetí věci. Žalovaný dále uvedl, že policejní prezident nebyl ani věcně příslušným funkcionářem k rozhodnutí ve věci. Námitka podjatosti tak nemohla být překážkou při vydání napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

15. Ke třetí námitce žalovaný zopakoval, že policejní prezident nebyl věcně příslušným funkcionářem k vydání rozhodnutí ve věci, námitka podjatosti proto nemohla být překážkou při vydání napadeného rozhodnutí. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32. V dané věci žalovaný postupoval dle zákona. U námitky podjatosti nestačí pouhý odkaz na poměr k věci, k účastníkům nebo jejich zástupcům, ale je nutné poukázat na konkrétní zájem úřední osoby na výsledku řízení. Musela by tedy přistoupit další skutečnost, která by založila důvodnou pochybnost o nepodjatosti služebního funkcionáře. Žalobce však nepředložil žádný důkaz, který by svědčil o tom, že služební funkcionář měl zájem na výsledku řízení. Žalobce měl možnost nahlédnout do spisu, tohoto práva nevyužil.
16. Ke čtvrté námitce žalovaný uvedl, že problematikou psychologického posouzení žalobce se zabýval v napadeném rozhodnutí na stranách 22 až 25. Psychologové zpracovávající posudky jsou zaměstnanci Zařízení služeb Ministerstva vnitra. K tvrzení, že žalobce v současné době vykonává nízko kvalifikované profese, žalovaný dodal, že ze stránek Ministerstva vnitra zjistil, že žalobce aktuálně pracuje na pozici X se zařazením ve 14. platové třídě.
17. K paté námitce žalovaný uvedl, že žalobci žádná hmotná újma nevznikla. V případech propuštění příslušníků se nepostupuje podle § 124 odst. 8 zákon č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále je „služební zákon“), ale až po případném zrušení rozhodnutí o propuštění je postupováno podle § 124 odst. 9 služebního zákona. Po zrušení rozhodnutí o propuštění byl žalobci doplacen služební příjem podle § 124 odst. 9 služebního zákona. Tvrzená majetková újma a újma vypočtená do budoucna je tak nedůvodná. Žalobce v důsledku pozbytí osobnostní způsobilosti již dále nemohl vykonávat službu a dosahovat tak odměn a dalšího navyšování příjmů.
18. K poslední námitce žalovaný sdělil, že žalobcovo tvrzení, že se v roce 2017 řídil rozhodnutím Konf 47/2018, vydané dne 8. 10. 2019, je zavádějící. Při vydání napadeného rozhodnutí vycházel žalovaný z rozhodnutí Městského soudu v Praze, č. j. 11 Ad 7/2022-54, neboť důvodem zrušení části předchozího rozhodnutí byla jeho nicotnost, kdy služební orgán nebyl k jeho vydání věcně příslušný. Žalovaný dále dodal, že oba uplatněné nároky jsou těžko oddělitelné, což uvedl i Městský soud v rozhodnutí z roku 2022.
19. Žalovaný je přesvědčen, že napadené rozhodnutí ani jemu předcházející řízení netrpí vadami, které by mohly mít vliv na správnost nebo zákonnost vydaného rozhodnutí. Závěrem dodal, že nelze akceptovat návrh na změnu příslušnosti, neboť Generální ředitelství cel není příslušný orgán, ale lze podat žalobu k civilnímu soudu. Žalobu navrhl zamítnout jako nedůvodnou.
20. V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť žalobce a žalovaný se k výzvě soudu nevyjádřili. V takovém případě měl soud za to, že oba udělili souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání.

III.

Posouzení žaloby

21. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

22. Žaloba není důvodná.
23. Soud na úvod konstatuje, že odůvodnění napadeného rozhodnutí čítá 27 stránek, v němž ředitel Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy obsáhle odůvodňuje, z jakých skutečností při posuzování obou žádostí vycházel, vlastní úvaha nad vznikem tvrzené majetkové a nemajetkové újmu čítá 1,5 strany. Soud má za to, že takové odůvodnění je poněkud nepřehledné a nadbytečně obsáhlé ve vztahu k samotné úvaze nad meritem věci. Na druhou stranu soud akceptuje skutečnost, že předchozí rozhodnutí byla zrušena soudem a žalovaný tak měl určeno, jak má postupovat a rozhodnout, což neposkytuje velký prostou pro samostatnou úvahu. I přes výše uvedené nedostatky soud považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné.
24. Základ sporu se datuje do roku 2012, kdy byl žalobce propuštěn ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. j) služebního zákona. Rozhodnutí o propuštění bylo následně Městským soudem zrušeno. Žalobce byl tak ze služebního poměru propuštěn až rozhodnutím z roku 2016. Žalobce za útrapy s tím spojené a snížení platu požaduje náhradu škody a nemajetkové újmy v penězích dle § 31a zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.
25. První a druhou námitkou žalobce namítal, že napadené rozhodnutí vydal podřízený Martina Vondráška, který vydal v roce 2012 rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru a má tedy zájem na výsledku řízení. Žalobce podal dne 26. 6. 2024 námitku podjatosti, která však nebyla vyřízena a místo toho bylo vydáno napadené rozhodnutí.
26. Námitky jsou nedůvodné.
27. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že žalobce podáním k Ministerstvu vnitra ČR ze dne 5. 5. 2024 navrhl postup ve věci dle § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu. Usnesením ze dne 5. 6. 2024 ministr postoupil věc dle § 175 odst. 4 služebního zákona za subsidiárního použití § 12 správního řádu policejnímu prezidentovi. Policejní prezident návrhu na postup dle § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu dne 1. 7. 2024 nevyhověl.
28. Z dopisu ministra vnitra adresovaného žalobci ze dne 18. 9. 2024 soud zjistil, že žalobce podal dne 26. 6. 2024 ministru vnitra námitku podjatosti vůči policejnímu prezidentovi ve věci posouzení žalobcova návrhu ze dne 5. 5. 2024 k postupu podle § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu. Následně doplnil svou námitku dne 15. 7. 2024 s názvem „Žádost o nápravu nesprávného úředního postupu policejního prezidenta Martina Vondráška“.
29. Dle § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu *„Nadřízený správní orgán může na podnět příslušného správního orgánu nebo na požádání účastníka věc usnesením převzít místo podřízeného správního orgánu a rozhodnout jako správní orgán nižšího stupně, týká-li se řízení otázek, které lze vzhledem k jejich výjimečné obtížnosti nebo neobvyklosti řešit jen s použitím mimořádných odborných znalostí.“*
30. Dle § 175 odst. 4 služebního zákona *„Není-li služební funkcionář příslušný k rozhodnutí ve věci, je povinen postoupit podání příslušnému služebnímu funkcionáři bezodkladně a uvědomit o tom účastníka.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

31. Dle § 2 odst. 1 služebního zákona „*Ve věcech služebního poměru příslušníků jedná a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, není-li dále stanoveno jinak. V rozsahu jím stanoveném jedná a rozhoduje též vedoucí organizační části bezpečnostního sboru.*“
32. Soud posoudil obě žalobní námitky a došel k závěru, že v dané věci se nejedná o podjatost, neboť jak žalobce správně uvedl Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy je podřízeným správním orgánem Policejního prezidia ČR, ale jinak to jsou dva oddělené správní orgány. Ministr vnitra správně postoupil žalobcovu žádost ze dne 5. 5. 2024 policejnímu prezidiu v souladu s § 175 odst. 4 služebního zákona. K vydání odvolacího rozhodnutí ve věci žádosti o uhrazení majetkové a nemajetkové újmy však byl příslušným funkcionářem ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, který o žádostech žalobce také rozhodl.
33. Vzhledem k tomu, že v dané věci byla personální pravomoc dle § 2 odst. 1 služebního zákona delegována v souladu s čl. 9 odst. 2 závazného pokynu policejního prezidenta č. 75/2013, kterým se stanoví rozsah pravomoci služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie ČR, na náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, byl příslušným rozhodnout v prvním stupni náměstek ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy. Příslušným funkcionářem rozhodnout v odvolacím řízení byl v souladu s § 2 odst. 1 služebního zákona ředitel Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy. Z uvedeného vyplývá, že policejní prezident Martin Vondrášek nebyl nikdy věcně příslušným funkcionářem k rozhodnutí ve věci žalobce.
34. Soud tak má stejně jako žalovaný za to, že podaná námitka podjatosti nemohla být překážkou pro vydání napadeného rozhodnutí. K tomu soud doplňuje, že ve věci nemohlo dojít ke střetu zájmů, neboť policejní prezident nebyl věcně příslušný k rozhodnutí ve věci.
35. Ve třetí námitce žalobce uvádí, že vydání napadeného rozhodnutí bylo pro něj překvapivé, neboť nemohl uplatnit návrhy na doplnění řízení s ohledem na dříve podanou námitku podjatosti, která měla být vyřízena před samotným vydáním napadeného rozhodnutí.
36. Námitka je nedůvodná.
37. Ze spisového materiálu soud zjistil, že žalobce dne 24. 6. 2024 si převzal výzvu žalovaného k seznámení se se spisem před vydáním rozhodnutí o odvolání. Žalobce následně dne 26. 6. 2024 uplatnil námitku podjatosti policejního prezidenta k ministru vnitra. Dopisem ze dne 1. 7. 2024 sdělil policejní prezident žalobci, že nevyhovuje jeho návrhu na změnu příslušnosti dle § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu.
38. Jak soud výše uvedl v bodě 34, policejní prezident Martin Vondrášek nebyl věcně příslušným funkcionářem k vydání rozhodnutí ve věci žalobce, proto rozhodování o námitce podjatosti nemohlo být překážkou pro vydání odvolacího rozhodnutí.
39. Soud tak souhlasí se žalovaným a odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32, ve kterém tento soud došel k závěru, že správní řád nepřiznává odkladný účinek rozhodnutí o námitce, které nebylo vyhověno. Správní orgán tak může pokračovat v řízení již po vydání nepravomocného rozhodnutí o námitce podjatosti.
40. Z uvedeného soud dovodil, že žalovaný tak mohl dále pokračovat v řízení, neboť vznesená námitka podjatosti se netýkala služebního funkcionáře, který ve věci rozhodoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

41. Čtvrtou žalobní námitkou žalobce poukazoval na nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný neprovedl žádné úkony směřující ke zjištění stavu věci jako například posouzení psychologické dokumentace nezávislou osobou, tedy znalcem z oboru. Žalovaný nevedl žádné úvahy nad dopady protiprávního rozhodnutí do osobního a profesního života žalobce. Žalobce vynaložil úsilí, aby mohl vykonávat zvolené povolání, to mu však bylo znemožněno. Žalobce tak musí vykonávat nízkokvalifikované profese s nižším finančním ohodnocením.
42. Námitka je nedůvodná.
43. Žalobce byl dne 31. 7. 2012 propuštěn ze služebního poměru příslušníka policie a jeho odvolání zamítl policejní prezident. Obě rozhodnutí však zdejší soud zrušil (rozsudek z 20. 1. 2015, č. j. 8 Ad 17/2012-164), přičemž kasační stížnost proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 1. 4. 2015, č. j. 1 As 47/2015-35.
44. Vzhledem ke zrušeným rozhodnutím byl žalobce i nadále ve služebním poměru příslušníka policie, Následně rozhodnutím ze dne 4. 3. 2016, č. j. 113/2016 byl žalobce opětovně propuštěn ze služebního poměru. Odvolací orgán rozhodnutí potvrdil. V soudním řízení bylo rozhodnutí rovněž potvrzeno a kasační stížnost zamítnuta (rozsudek ze dne 5. 5. 2020, č. j. 3 Ad 22/2016-49 a rozsudek NSS ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 219/2020-41).
45. Žádostí ze dne 13. 1. 2017 žalobce požadoval náhradu škody ve výši 272 728,70 Kč za období od 8/2012 do 2/2016 za ušlý příjem a náklady, dále částku ve výši 7 717 273,90 Kč za období od 3/2016 do 12/2046 za ušlý příjem a dále částku ve výši 2 726 163,50 Kč za období od 1/2047 do 9/2047 za ušlý příspěvek za službu (celkem 10 716 166,10 Kč).
46. Žádostí ze dne 10. 3. 2013 žalobce požadoval zadostiucnění v penězích za vznik nemajetkové újmy podle § 31a zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem ve výši 966 527 Kč.
47. Žalovaný správně rozhodl, že řízení o žádosti ze dne 13. 1. 2017 se zastavuje. K této otázce se již vyjádřil Městský soud v rozsudku ze dne 13. 7. 2023, č. j. 11 Ad 7/2022-54, kde došel k závěru, že: *„Ve vztahu k žádosti ze dne 13. 1. 2017 pak soud pro úplnost považuje za nutné uvést, že jakkoliv není tato žádost zcela přehledná, plyne z ní (viz str. 1 poslední odst. a pokračování na str. 2 žádosti), že i v této žádosti žalobcem (nově) uplatněné nároky mají svůj původ v nezákonném rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 31. 7. 2012, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru a které vycházelo mj. ze závěru vedoucího psychologa plk. Mgr. V.V., že žalobce nebyl osobnostně způsobilý pro výkon služby v bezpečnostním sboru (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 1. 2015, č. j. 8 Ad 17/2012-164). Jak přitom soud již uvedl výše (a konstatoval to zdejší soud ve věci žalobce již v usnesení ze dne 10. 12. 2020, č.j. 10 Ad 9/2020-40), právě v nálezu ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 1/19, Ústavní soud vyslovil, že žádosti o náhradu újmy vzniklé v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí ve věcech služebního poměru mají být projednávány podle OdpŠk. O těchto žádostech tedy podle Ústavního soudu nemají rozhodovat služební funkcionáři podle zákona o služebním poměru, ale soudy v občanskoprávním řízení dle OdpŠk (k tomu srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2022, č. j. 7 As 14/2022-23).“*
48. Dále se k této otázce vyjádřil ministr vnitra v rozhodnutí ze dne 7. 2. 2024, č. j. MV-200083-6/SO-2023, kde rozhodl, že náměstek ředitele byl věcně nepřislušný rozhodnout o nároku ze dne 13. 1. 2017. *„s ohledem na absolutní nedostatek věcné příslušnosti k vydání rozhodnutí náměstka ředitele pro ekonomiku, resp. jeho části týkající se nároku účastníka řízení uvedeného*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

v jeho žádosti ze dne 13. 1. 2017, ministr vnitra shledal, že krajský ředitel měl postupovat podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu a rozhodnutí náměstka ředitele pro ekonomiku v části týkající se uplatněného nároku ze žádosti ze dne 13. 1. 2017 zrušit a řízení v této části zastavit, s tím, že důvodem zrušení části tohoto rozhodnutí je jeho nicotnost podle § 77 odst. 1 správního řádu, neboť služební orgán nebyl k jeho vydání rozhodnutí vůbec věcně příslušný.“

49. Žalovaný veden závěry v rozsudku ze dne 13. 1. 2023, č. j. 11 Ad 7/2022-54 tak nemohl rozhodnout jinak, než že se řízení o této žádosti zastavuje.
50. Soud má za to, že i o druhé žádosti ze dne 10. 3. 2013 žalovaný rozhodl správně. Náhrada škody je upravena v § 98 služebního zákona:
51. *(1) Bezpečnostní sbor odpovídá za škodu způsobenou příslušníkovi porušením právní povinnosti při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby.*
(2) Bezpečnostní sbor odpovídá příslušníkovi i za jinou škodu na zdraví, než je škoda vzniklá služebním úrazem nebo nemocí z povolání, která mu vznikla za podmínek uvedených v odstavci 1; pro způsob a rozsah náhrady platí ustanovení o služebním úrazu s tím omezením, že nevzniká nárok na jednorázové odškodnění a jednorázové odškodnění pozůstalých.
(3) Bezpečnostní sbor je povinen uhradit příslušníkovi skutečnou škodu v penězích nebo uvedením do předešlého stavu, jestliže s tím příslušník souhlasí. Výše škody na věci se určí podle ceny věci v době poškození nebo ztráty.
(4) Bezpečnostní sbor neodpovídá příslušníkovi za škodu na věci, které použil při plnění služebních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním bez jeho souhlasu.
52. Vzhledem k existenci pravomocného usnesením zvláštního senátu ze dne 8. 10. 2019, č. j. Konf 47/2018-22, ve kterém došel zvláštní senát k závěru o nepoužitelnosti zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejně moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, na posouzení vzniku újmy tvrzené žalobcem, rozhodl žalovaný správně, když požadované zadostiučnění neposkytl. Současně jinak ani rozhodnout nemohl, neboť § 98 služebního zákona nedopadá na újmu tvrzenou žalobcem.
53. Tento názor podporuje usnesení zvláštního senátu ze dne 20. 4. 2021, č. j. Konf 29/2019-18, ve kterém zvláštní senát uvedl, že „rozhodne-li zvláštní senát kompetenční spor, představuje jeho (pravomocné) rozhodnutí překážku res iudicia, a nelze tak stran stejného předmětu řízení vyvolávat další kompetenční spory. Rozhodnutí zvláštního senátu je podle ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné nejen pro účastníky kompetenčního sporu, ale erga omnes. Uvedené účinky tohoto rozhodnutí by mohly být zvráceny pouze jeho zrušením Ústavním soudem, k čemuž v dané věci nedošlo. Ani fakt, že by podle recentní rozhodovací praxe zvláštního senátu mohl být kompetenční spor posouzen a rozhodnut jinak, na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit.“ V daném případě nebylo usnesení zvláštního senátu vydané k nyní projednávané věci dne 8. 10. 2019, č. j. Konf 47/2018-22, zrušeno Ústavním soudem, žalovaný byl proto tímto rozhodnutím stále vázán.
54. V předposlední námitce žalobce namítal, že žalovaný věcně nerozhodl o nároku z roku 2013. S tvrzením žalobce soud nesouhlasí, žalovaný obsáhle odůvodnil na stranách 7 až 12, z jakých skutečností vycházel při posuzování žádosti žalobce (tedy i proč rozhodl, že zadostiučnění se neposkytuje). S argumenty žalovaného se přitom soud ztotožňuje a žalobní námitce proto nevyhověl.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

55. Dle § 124 odst. 9 služebního zákona „*Příslušník má po zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru za dobu, po kterou nevykonával službu, nárok na služební příjem ve výši odpovídající průměrnému služebnímu příjmu.*“
56. Ze správního spisu bylo zjištěno, že služební příjem byl žalobci doplacen.
57. V poslední námitce žalovaný nesouhlasil s rozdělením žádostí na dva samostatné body, ačkoliv spolu souvisejí. Dle jeho názoru by obě žádosti měly být posouzeny ve světle rozhodnutí Konf 47/2018 jako jeden celek a o měl by o nich rozhodnout správní orgán, neboť není nikoho jiného. Při podání žádosti ze dne 13. 1. 2017 se tímto žalobce řídil.
58. Námitka je nedůvodná.
59. Předně soud konstatuje, že souhlasí se žalovaným, neboť rozhodnutí Konf 47/2018 bylo vydáno dne 8. 10. 2019 a žádost byla podána dne 13. 1. 2017. Tvrzení žalobce, že se tímto rozhodnutím řídil při podání žádosti dne 13. 1. 2017 je tak nesprávné. Žalovaný nemohl rozhodnout jinak, neboť byl instruován ze strany městského soud rozhodnutím ze dne 13. 7. 2023, č. j. 11 Ad 7/2022-54, a ze strany ministra vnitra rozhodnutím ze dne 7. 2. 2024 o tom, jak má rozhodnout stran zrušením předchozích rozhodnutí ve věci žalobce.
60. Žalovaný rovněž nemohl rozhodnout o žádosti ze dne 13. 1. 2017 v souladu s usnesením zvláštního senátu ze dne 8. 10. 2019, č. j. Konf 47/2018-22, neboť toto se netýkalo (nově) uplatněných nároků žalobce v žádosti ze dne 13. 1. 2017, které doposud byly řešeny jen správními orgány (u těchto nároků tedy ani nedošlo k popření pravomoci civilními soudy jako v případě nároku uplatněného v žádosti ze dne 10. 3. 2013). V žádosti ze dne 13. 1. 2017 přitom žalobce výslovně uvedl, že touto žádostí uplatňuje další nároky nad rámec již uplatněných nároků (viz str. 3 žádosti, text pod tabulkou). V této části tedy správní orgány vázány rozhodnutím zvláštního senátu nebyly.
61. K návrhu žalobce na přikázání věci k dalšímu řízení Generálnímu ředitelství cel soud konstatuje, že návrhu nelze vyhovět z důvodu nepřislušnosti tohoto orgánu.
62. Příslušnost k rozhodnutí v této věci je jednoznačně stanovena v ust. § 2 odst. 1 služebního zákona, podle něhož ve věcech služebního poměru příslušníků jedná ředitel bezpečnostního sboru, není-li stanoveno jinak, případně vedoucí organizační části bezpečnostního sboru.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

63. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
64. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. červen 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.